

ANSØGNING OM DRIFTSSTØTTE

Hermed tillader Posthus Teatret sig at ansøge København Kultur- og Fritidsudvalg om driftsstøtte.

Når man ser på vores historie om, hvordan vi igennem nu mere end 50 år har kæmpet for at holde Posthus Teatret i live aldeles ulønnede, er det for os fuldstændigt uforståeligt, at man fra Københavns Kommune ikke kan afse støtte til hjælp med at betale teatrets faste udgifter.

Når man også tænker på, at Københavns Kommune for år tilbage var skyld i, at vi var nødt til at ligge underdrejede i hele tre år, fordi kommunen havde givet bevilling til et diskotek på etagen lige over teatret, hvilket gjorde det umuligt at drive teatret på grund af den voldsomme larm, og vi følgelig mistede både ca. 1.5 million plus den driftsstøtte, vi indtil da havde oppebåret – så føler vi, at det måske også moralsk ville give mening, hvis vi – på linje med så mange andre kulturinstitutioner i København - kunne blive tilgodeset økonomisk.

Et sådant sted som vores, der lægger vægt på kun at formidle kunst af høj kvalitet, vil desværre aldrig kunne give overskud, men kan kun eksistere, hvis det bliver støttet af det offentlige. Vi har med nød og næppe klaret os igennem de senere år takket være fraværet af lønninger, men må nu med en fra 1. juni i år 100 %'s stigning af huslejen komme med endnu et råb om hjælp – denne gang rungende!

Alle vores penge går p.t. til driftsomkostninger. Det vil sige, at vi ikke har råd til at investere i de aktiviteter, som er den fremmeste opgave for et kultursted som vores. Vi har utallige planer og gode idéer, som ikke kan lade sig realisere på grund af mangel på kapital. Vi beder – som skrevet i vores tidligere ansøgninger – ikke om støtte til vores aktiviteter, men om hjælp til at betale vores faste udgifter.

Vores kunstneriske planer er om kort tid at have premiere på ”Brevfilmen”, en film på 2 timer og 20 min. lavet i samarbejde med den svenske filminstruktør Stefan Jarl. Desuden to teaterproduktioner: ”Elskede Amalie” om forfatteren Amalie Skram, med skuespiller Sonja Oppenhagen, og en teatermonolog, ”Skybrud”, om en ung mand, der vil skifte et nyt parti i Danmark, hvis primære formål er at kæmpe for kunsten.

Får vi endnu en gang afslag på vores ansøgning, ser det desværre ud til, at vi økonomisk ikke mere kan klare at drive teatret, og at Indre By fra årsskiftet vil blive endnu en kulturinstitution fattigere.

PS: Vedhæftet et debatindlæg fra Kristeligt Dagblad den 22.oktober 2024.

Vi håber meget på en velvillig behandling af vore ansøgning.

Med venlig hilsen

Tine Blichmann og Carsten Brandt

www.posthusteatret.dk

POSTHUS TEATRETS faste årlige udgifter:

Husleje.....	kr. 332.500
Varme.....	kr. 18.000
Forsikringer.....	kr. 20.640
Revision & Bogføring	kr. 40.625
Telefon & internet.....	kr. 8.955
Kontorudgifter.....	kr. 18.160
El.....	kr. 13.600
Filmopbevaring.....	kr. 5.100
Lagerlokaler.....	kr. 30.000
Dankort terminal.....	kr. 1.200
I alt.....	kr. 488.780

Posthus Teatret CVR-nummer 46643917

Posthus Teatret

- en kunstens kælder i hjertet af København

Posthus Teatret blev etableret i 1973. Vi var to nyuddannede skuespillere fra Statens Teaterskole (undertegnede), som sammen med en desværre nu afdød ven, Mogens Elkow (senere medstifter af Robertprisen), bogstaveligt talt byggede teatret op fra grunden i en kælder – et tidligere vinlager og ægpakkeri – midt i Middelalderbyen, nærmere betegnet på hjørnet af Rådhusstræde og Brolæggerstræde. Det tog os et år med hjælp fra gode venner og med materialer skænket af en hel række firmaer at omdanne kælderen til både et fuldt funktionsdygtigt teater og til en biograf.

Helt fra starten var idéen at etablere en kombination af teater og art-cinema. Den blev hurtigt suppleret med ønsket om filmproduktion og udgivelse af bøger og grammofonplader. Målsætningen var at importere kvalitetsfilm, som ellers aldrig ville komme til Danmark (mange af dem kom heller aldrig til de andre skandinaviske lande) og at skabe teaterforestillinger, som skilte sig radikalt ud fra andet teater i Danmark. Nu, 50 år senere, kan man med en vis stolthed se, at målet blev nået.

Af de næsten 100 film, teatret har importeret, er en lang række af anmelderne blevet betegnet som mesterværker, og af de 20 teaterforestillinger, teatret har produceret, er mange af dem blevet nomineret til "Årets bedste". En af vores opsætninger, "Senge for natten, Kaffe i kop", fra 1975 kom oven i købet på Politikens løbesedler som "Årets teaterforestilling" og modtog senere De danske Teateranmelderes "Teaterkat".

Teatret fik de første ti år en mindre støtte til teaterdriften fra Statens Teaterråd (flere af forestillingerne havde op til 8 skuespillere på scenen, som alle skulle lønnes. Så til trods for udsolgt hus var der underskud hver aften). Det Danske Filminstitut bidrog ved at give importstøtte til en lang række af de film, der blev importeret, og det overskud, der kom fra filmvirksomheden, blev brugt til at dække underskuddet på teatervirksomheden. F.eks. gav den japanske mesterinstruktør Akira Kurosawas film "Derzu Uzala" Posthus Teatret en indtægt på 1½ million. De penge blev brugt til at producere Strindbergs "Et Drømmespil".

I 1979 skabte Posthus Teatret forestillingen "Et sted mellem to sekunder". 8 romaner af den dengang nærmest ukendte forfatter Jean-Marie Le Clézio (modtog for et par år tilbage Nobelprisen) blev omformet til et teaterstykke. Sværhedsgraden viste sig at være for høj, dog ikke højere end Strindbergs "Et drømmespil". Men det store publikum udeblev - hvilket ramte os økonomisk - og flere anmeldere mente, at teatret nu var kommet så langt ud, at publikum havde svært ved at følge med. Resultatet blev, at Posthus Teatret mistede sin teaterstøtte kort tid efter, at den siddende kulturminister, Niels Matthiasen, som i årene indtil da med stor interesse havde fulgt og støttet teatret, døde. At den efterfølgende kulturminister, Lise Østergaard, to år senere beklagede, at teaterstøtten var frataget os og ville sørge for, at vi fik den tilbage, hjalp desværre ikke, da hun en måned senere fratrådte som minister.

For at Posthus Teatret kunne overleve økonomisk, måtte teatret finde indtægter andre steder fra. Biografdriften fortsatte, og selv om de fleste af vores film har været såkaldt "smalle", er det alligevel gennem vedholdenhed lykkedes os at holde mange af dem på plakaten gennem længere tid. "Brændt af Solen", en russisk film som senere modtog en Oscar som bedste udenlandske film, viste vi f.eks. i to et halvt år.

Samtidig med at Posthus Teatret så sig nødsaget til at standse teaterdriften, havde teatret opdaget en ny svensk dramatiker, Lars Norén. Dette medførte et langt samarbejde med Norén: "Nadveren" på Mercur Teatret (modtog "Danske Teateranmelderes Initiativpris"), og "Demoner" på Stockholms Stadsteater, en forestilling som senere blev til en spillefilm støttet af Svenska Filminstitutet. Filmen vandt de følgende år adskillige udenlandske priser og blev ved den danske premiere af aviserne kaldt "Et mesterværk".

I 1992 påbegyndte Posthus Teatret uden nogen form for økonomisk støtte de første optagelser til filmen "Den milde Smerte" - en film, der bygger på forfatteren Thorkild Hansens ungdom og hans forfatterskab. Samme år lykkedes det - efter 10 år - igen at få støtte fra Statens Teaterråd til forestillingen "Toto's Hat". Trods utrolig flotte anmeldelser svigtede publikum, bl.a. på grund af manglende økonomi til annoncering. Posthus Teatret måtte derefter igen stille teatervirksomheden i bero og kæmpede nu først og fremmest for biografens overlevelse.

Sammen med biografen Vester VovVov henvendte vi os til Københavns Kommune og meddelte, at hvis vi ikke fik økonomisk støtte, måtte vi lukke. Dette bevirkede, at Københavns Kommune var med til at redde Posthus Teatret og Vester VovVov gennem en årrække. Vi henvendte os så til Det Danske Filminstitut og opfordrede instituttet til at oprette en art-cinema-støtteordning. Det lykkedes efter flere års arbejde, men da DFI kom med støtten, fjernede Københavns Kommune overraskende sin. I de følgende år modtog Posthus Teatret derfor hvert år kr. 175.000, et beløb som kun dækkede en mindre del af udgifterne, til trods for at disse ikke var ret store, da vi igennem alle årene aldrig har udbetalt løn til os selv.

Posthus Teatret belavede sig derfor endnu en gang på at lukke, men så skete der et lille mirakel: Teatret havde importeret tre film, "Dreamchild", "Brændt af Solen" og "Sange fra 2. sal", som hver især alle gik i mere end et år. "Dreamchild" alene blev set af 65.000 tilskuere.

Men i 2008 indtraf så katastrofen: Posthuset oven over teatret lukkede, og et diskotek flyttede ind efter ved en direkte fejl begået af Københavns Kommune (senere bekræftet både af Borgerrådsgiveren og Ombudsmanden) at have opnået en spiritusbevilling. Diskoteket havde åbent fra kl. 12 middag til kl. 5 morgen, og det lykkedes os først efter 3 års intensivt arbejde at få det endeligt lukket. Resultatet for teatret var et underskud på 1½ million, da det grundet støjen havde været umuligt at have nogen form for biografvisninger - og i mellemtiden mistede vi DFI støtten netop på grund af den manglende kontinuerlige biografdrift. Siden da har Posthus Teatret ikke kunnet opnå art-cinema støtte.

2011 åbnede vi igen med den 6 timer lange italienske film, "En italiensk familie". Politiken skrev som overskrift på sin anmeldelse, som fyldte en hel avisside: "Kulturens højborg ligger i kælderen". På tre måneder indspillede filmen kr. 265.000, men endnu en gang var vi nødsaget til at lukke - denne gang på grund af skybruddet 2. juni. Derefter var biografen på grund af vandskaderne tvunget til at ligge stille resten af året.

Siden vi åbnede igen, har vi koncentreret os om arrangementer i samarbejde med bl.a. Radio Jazz, Marcel Proust Selskabet, Forlaget Vandkunsten, Den Portugisiske Ambassade og Det Italienske Kulturinstitut. Vi har deltaget i Copenhagen Jazz Festival med stjernemusikere hentet fra bl.a. New York og Brasilien, i Golden Days, haft diverse filmkavalkader, og i 2019 også haft besøg af det portugisiske balletkompagni CDCE, hvis leder, Nélia Pinheiro, efter eget ønske havde kreeret en ballet over "Tristan og Isolde" specielt til Posthus Teatret.

På trods af coronarestriktionerne lykkedes det os i efteråret 20 at have premiere på "Late Night Show" med skuespilleren Caspar Phillipson. Showet blev både en anmelder- og publikumssucces og blev kåret af TV2 Lorry som årets kulturoplevelse. Men desværre blev vi endnu en gang tvangslukket midt i en periode med udsolgte huse.

Vi har gennem årene produceret to spillefilm, været co-producent på den svenske instruktør Roy Anderssons "Du levende" og havde premiere november 2022 på vores egen spillefilm "Den Milde Smerte" (4 timer og 40 min.), hvis optagelser blev påbegyndt for mere end 25 år siden i Danmark og senere fortsatte i Sverige, Frankrig, Italien og Ægypten. Filmen modtog meget begejstrede anmeldelser, bl.a. skrev Weekendavisen: "Storværk. Ligner ikke nogen anden dansk film." Og filmmagasinet EKKO gav 5 ud af 6 stjerner. Ydermere er teatret netop af Berlingske blevet nomineret til Byens Bedste Filmoplevelse 2023.

Den 21. oktober sidste år kunne Posthus Teatret fejre sit 50års jubilæum. Vi håber, at det også i de kommende år vil være muligt for os at kunne videreføre det, som for os er den allervigtigste opgave: at kunne formidle god kunst ved stadig at være en aktiv del af det københavnske kulturliv.

Tine Blichmann & Carsten Brandt

www.posthusteatret.dk

ANSØGNING OM DRIFTSSTØTTE / POSTHUS TEATRET

København Kommunes Kultur og Fritidsforvaltning.

I foråret var vi grundet coronaen tvangslukkede i fire måneder. På grund af at vi ikke var støttede fra det offentlige, var vi som kulturinstitution afskåret fra at søge ministeriets hjælpepakker, hvilket satte os i en svær økonomisk situation og meget nær en konkurs.

Til vores meget store glæde kom Københavns Kommune os til undsætning med kr. 120.000, som var kompensation for fire måneders faste udgifter uden mulighed for tilsvarende indtjening, og det beløb hjalp os til at klare sommeren, indtil vi i september måned fik mulighed for igen at gennemføre en række arrangementer, bl.a. oplæsninger, en jazzkoncert og et onemanshow.

Et af disse arrangementer viste sig at have så meget publikumsappel – ”Late Night Show” med Caspar Phillipson – at vi kunne køre videre med det i oktober og november. Showet blev også pressemæssigt en stor succes, TV2 Lorry kaldte det ”Årets kulturoplevelse”, og CphCulture kårede Caspar Phillipson som årets entertainer. På trods af at vi – også på grund af coronaen – måtte nøjes med at sælge et reduceret antal billetter, klarede vi os økonomisk igennem efteråret og havde allerede på forhånd udsolgt til alle forestillinger i december.

Men nu står vi der så igen! Alle de solgte billetter har måttet refunderes, og alle planlagte arrangementer aflyses. Igen er det så godt som umuligt at finde en hjælpepakke, fordi vi falder ned mellem to stole, og desværre - viser det sig - også en umulighed at få kompensation for allerede solgte billetter. Sådan som det viser sig, skal man stadig for at få del i Kulturministeriets hjælpepakker være offentligt støttet – og det kan man jo desværre ikke hævde, at vi er. I sådan en situation kan vi ikke undgå at tænke, at den eneste løsning på vores nuværende krise ville være, hvis vi igen kunne blive driftsstøttede af Københavns Kommune, sådan som vi blev det i halvfemserne, inden Det Danske Filminstitut tog over. Desværre trak Instituttet sig igen, da vi ikke kunne gennemføre vores forestillinger på grund af støj fra et diskotek på etagen over teatret. Siden har vi måttet springe fra sten til sten, for at få det hele til at hænge sammen, hvilket i første omgang kun har kunnet lade sig gøre, fordi vi som ejere arbejder ulønnet.

Vi føler ikke, at vores ønske om en sådan løsning er urimeligt al den stund, vi har brugt snart 48 år på at skabe en kreativ og kunstnerisk velrenommeret kulturinstitution i hjertet af København til glæde for både borgere og turister.

Som tidligere nævnt har vi selv arbejdet ulønnet gennem alle årene, og det agter vi at fortsætte med, så en eventuel driftsstøtte ville udelukkende blive brugt som en mulighed for at kunne bibeholde og vedligeholde vores lokaler og betale for de månedlige stedbundne udgifter.

Ud fra det budget, som vi tidligere i forbindelse med tildelingen af de kr.120.000 sendte til Københavns Kommune, (vedlagt) kan man se, at vi pt. vil have brug for omkring kr. 300.000 årligt til de faste udgifter, heri indregnet, at vores udlejer desværre har varslet en huslejestigning.

Vi har altid sat en ære i at betale enhver sit og skylder ikke nogen noget. Den gæld, som figurerer i vores regnskab, er udelukkende en gæld til os selv – penge, som vi gennem årene har måttet investere i teatret.

Vi har før over for Københavns Kommune redegjort for vores historie og har valgt denne gang - for ikke at trætte med en gentagelse - at vedlægge vores cv separat, som man så kan læse, hvis man ønsker at blive yderligere informeret. Men vi må alligevel her også gøre opmærksom på, hvor ærgerligt det vil være, hvis vi af pengenød vil være nødt til at opgive vores lokaler, som både blandt publikum og i medierne bliver betegnet som Københavns hyggeligste teater. Både indretning og akustik gør Posthus Teatret til noget helt specielt. Folk taler om at besøge en tidslomme, og hvad angår akustikken bliver den af skuespillere og musikere betegnet som værende noget nær i top, hvilket skyldes, at bygningen stammer helt tilbage fra 1778 og med de originale mursten og egetræsplanker giver salen en akustik, magen til den, som man også har fundet i det nyligt indrettede klassiske musikhus i København, og som det er nærmest umuligt at finde andre steder i dag. Det er altid overraskende for de optrædende, når de opdager, at de kan klare sig helt uden mikrofoner og forstærkere, fordi det er den rene, akustiske lyd, der transporteres over scenekanten.

Når Posthus Teatret igen får lov til at åbne, vil vi håbe fortsat at kunne videreføre den kunstneriske linje, som vi har fulgt gennem alle årene, hvilket også indebærer omsider at kunne have premiere på filmen ”Den Milde Smerte”, en film i to dele, hver på 2 timer og 40 min., som vi selv har produceret, og hvis optagelser blev påbegyndt for 28 år siden. Desuden har vi to teaterstykker vi gerne vil realisere, det ene med to ældre skuespillerinder, ”Regner det i Lissabon?”, og det andet, ”Elskede Amalie”, som handler om forfatterinden Amalie Skram og hendes stormfulde ægteskab med Erik Skram i perioden 1890-1905 i København.

Vi kan ikke nægte, at vi vil føle det meget trist, hvis vi på grund af en manglende kulturstøtte skal se vores livsværk ende som en cykelbutik eller et pizzabageri og håber derfor meget på en velvillig behandling af vores ansøgning.

Med venlige hilsener

Tine Blichmann

Carsten Brandt

www.posthusteatret.dk